

Slunečné Setkání Zvířetníků ve Věšíně

„Slunce. Slunečné. Sluníčkové.“

To bylo nejčastější jednoslovné hodnocení letošního velkého Setkání Zvířetníků ve Věšíně, které jsem zaznamenala od účastníků Setkání v mini anketě při nedělní snídani. Další dodávali: **„Nejteplejší nejen počasím, ale hlavně lidsky. Nejbližší. Pohodové, komorní a perfektní. Klidné a rodinné.“**

Nejbližší bylo Zvířetnické setkání bohužel jen pro některé účastníky. Pro naše moravské a slezské sestry i bratry bylo místo konání v brdských lesích přece jen trochu z ruky, a tak čest Moravy hájila pouze Matylda s Kačkou a strakaticemi. A obhájila ji skutečně důkladně, neboť v psí soutěži Memoriál Dona Pedra se Borůvka umístila na druhém a Světluška na prvním místě. A Kačka nejen že měla outfit perfektně sladěný s kavalířními šátečky, ale také účinně pomáhala při dětských i psích soutěžích.

Sluníčka a tepla jsme si opravdu žili do sytosti. Ať už v přesném, nebo přeneseném slova smyslu. Bylo nás méně, teplé počasí nikoho nevybízelo k delším výletům, tak jsme čas trávili pohodově pospolu, ať už na terase, nebo ve stínu před chatičkami.

Z tohoto pohledu bylo Setkání skutečně perfektní; dalo by se říct, že jedinou vadou na kráse bylo ne úplně dobré sociální zařízení, které opravdu dosluhuje, a také místo na opékání buřtů mělo svou nejlepší dobu už dávno za sebou. No a jídlo bylo spíš typu „školní jídelna“, jak výstižně řekla Matylda, ale jíst se dalo a bylo ho dost.

Tyto snad jediné negativnější stránky pobytu ve Věšíně nám pomohlo překonat jednak to, že nás bylo méně, jednak právě ona rodinná atmosféra, ve které se člověk snáze přenáší přes všechno horší.

„Brdy. Brdské rybníky.“

Do Brd jsem se těšila. Ačkoli to do nich mám z Prahy docela blízko, vlastně jsem se tam nikdy pořádně nedostala. A v podstatě to tak zůstává i nadále, protože kvůli teplu a pospolitosti, kterou se nám nechtělo opouštět, jsme vyjeli jen krátce na nákup do blízké obce Věšín, což je dost málo na poznání kraje. Ale doufám, že se na Brdy a okolní rybníky podívám alespoň na fotografiích, které zcela nepochybně zveřejní dobrodružnější účastníci Setkání.

„Zapsíno.“

Tento pocit z letošního Setkání mě zaujal, protože devět psích účastníků není zas tak moc. Je ale možné, že tento dojem vznikl právě proto, že jsme hodně času trávili společně, a naši psi byli samozřejmě s námi.

Nejčtenější psí zbarvení bylo letos strakaté. Mimo již zmíněných strakatic veselou barvu dresu hájili čeští strakáci Arinka a Denis, který navíc v psí soutěži obsadil třetí místo. Na stupně vítězů tedy jednobarevní psi nedosáhli.

Černou barvu reprezentovala Bubuší labradorka Rózka a dvě skoroknířačky Siska a Anka, i když tedy Anka je dnes už spíš stříbrně melírovaná než černá. Dvouletá Rozárka měla ze Sisinky, kterou v sobotu přivezla Myška, evidentní radost, a obě nerozbitné slečny vířily prostorem, následovány nadšenou Arinkou.

Něžné zbarvení a současně welterovou váhu pak reprezentovala Sisinka a „půdl“, tedy stříbrná Bonyňka. Obě byly shledány Likou výsostně kočičími pejsky, a jako takové byly obdivovány a mazleny. Dlužno říct, že nejen jí, ale i všemi námi ostatními.

Mimo těchto psokočiček se ve Věšíně vyskytovaly i pravé kočky. Okouzující malý britský kocourek Kubík a mazlivá mourovatá kočička, kvůli které si Beda i buřta odtrhla od úst a vyšplhala s ním na hromadu dříví, aby ho mohla kočičce nadrobno nakousaný naservírovat.

Mezi zúčastněnými pejsky panoval klid, mír a blbnutí až na jeden moment, kdy se Anka s Arinkou nemohly dohodnout na tom, které z nich patří můj buřt. Ale obešlo se to jen pohledy z oka do oka, vyceněnými zuby a několika nadávkami, které se nesluší na veřejnosti citovat.

Psí soutěž jsem už zmínila z pohledu výsledků. Za její přípravu je potřeba poděkovat Páje, která vše pečlivě naplánovala a promyslela. A když nakonec nemohla do Věšína přijet, organizace se ochotně ujala Asteris, které vydatně pomáhali i další účastníci Setkání. Omlouvám se, že je nejmenuju, ale jako reportér jsem v tomto bodě naprosto selhala. Děkuju předem, že mě někdo doplní a jména obětavců uvede.

Všichni pejsci se ukázali být snaživými a úspěšnými soutěžícími. Až na skorokníračky. Sisinka se naopak ukázala být pejskem velmi svobodomyslným, po cenách a oceněních nikterak neprahnuícím. A v Ance shromáždění psů a Zvířetníků probudilo vzpomínky na dávné coursingové závody, takže když soutěžili ostatní psi, kňučela dychtivostí. Dvakrát se jí podařilo vyvléknout se z postroje a vylétnout na louku, kde marně hledala igelitový střepec. Při závodě samotném pak ignorovala slalom i tunel, a když zjistila, že střepec se opravdu nekoná, závod prostě zabalila.

Skorokníračky se tedy nakonec sestersky a spravedlivě podělily o poslední místo. Sláva vítězům a čest poraženým!

„Pořadatel. Bublífk od princezny.“

Děti se letos sešlo poměrně dost. Anička a Kristýnka od Hanči. Zuzanka a Vašík od Karakal. Náš Táda a Máťa. V sobotu ráno ještě přijela Adélka od Lenky S. a odpoledne dorazil i Rafík s maminkou Heduš a tátou Danem.

Organizace dětské soutěže se ujala Lenka S. s pomocníky. Soutěž měla šest stanovišť a probíhala v různých kategoriích podle věku. Všechny děti se s nadšením zapojily a myslím, že i když samozřejmě byly rozdány ceny podle dosažených výsledků, vítězi byli nakonec všichni. Zvláště pak bych vyzdvihla rok a půlletého Rafíka od Heduš, který vždy nejprve vyhodnotil zadání, zda mu vyhovuje nebo ne, a podle toho se k danému úkolu postavil. Buď se úkolem odmítl vůbec zabývat jako věcí nepodstatnou a jeho pozornosti nehodnou, nebo předvedl, že

umí, zná a ví, ale že to stačí, protože má důležitější věci na práci. Případně přehodnotil zadání po svém; proč by měl vyndávat předměty z písku, když stejně účelně poslouží odstranění písku okolo věcí?

Hodnocení „nejlepší bylo bublifuk od princezny“ pochází od Adélky – ani se tomu nedivím, „princezna“ v krásných dlouhých sametových šatech, která dětem rozdávala ceny, skutečně zaslouží velký obdiv nejen proto, že jí to tak slušelo, ale i proto, že se v těch šatech neupekla. Fotografie – doufám – dodá někdo jiný, neboť právě finále dětské soutěže moje baterie už nezvládla. Stejně jako většinu psí soutěže; rychlé dobití na moc snímků prostě nestačilo.

Pořadatel – tento dojem si odváží ze Setkání jedna mladá a šikovná účastnice, která se poprvé ocitla v roli psí porotkyně i v roli „zkušební komise“ na jednom ze stanišť dětské soutěže.

<https://www.rajce.idnes.cz/Slunecne-Setkani-Zvirvetniku-ve-Vesini/>